

	Oldal
Mit tegyünk a német formulárral?	303
Hogyan olvassuk föl az elmékedést?	303
Szabad-e vasárnap olvasót fűzni?	303
Hiba-e a hangos kacagás a szünórákban?	336
Szabad-e vasárnap fürödni?	337
Szabad-e az ingujját könyökig fölhajtani?	337
Imaisméltésnél ülünk-e vagy térdelünk?	337
Kötelező-e a 6 Miatyánk elmondása a szt. olvasó után? 394	394
Szadad-e vásott gyermeket testileg is fenyíteni?	395
Szabad-e a szünórában olvasni?	395
Szabad-e a zsebkendőt a szentruha ujjában hordani? 395	395
A kórházi nővérnek mi a teendője másvallásuakkal szemben?	425
Mily esetben adassák fel a betegnek az utolsó kenet szentségét?	426

Szünórák.

1921. VII. ÉVFOLYAM.

Az alázat gyakorlásának legújabb módja	31
A rögtönzőben. A gyermekkórházban	32
Villamosban. Naiv okoskodás	72
Túlságos szabályszerűség	72
Téli leves. Elmékedés-e vagy emelkedés?	119
Naiv gyermekbók	119
Mikor hív a jó Isten?	120
A jelölt iskolában	160
Priznitz borogatás	192
Sajtóhiba. A szent királyok	192

1922. VIII. ÉVFOLYAM.

Hittanórán. Az óvodában	263
Mikor a Szentatya nővéreinknél misézett	303
Megjöttek az imakönyvek!	337
A kórházakból	396
Az ismeretlen plébános	429

KÖZPONTI LAP.

Havi közlemények
a magyarországi irgalmasnővérek számára.

6. ÉVFOLYAM. 1920. 1. SZÁM.

TARTALOM: A Központi Lap beköszöntője. — Ébredés-
Megújulás. — Tiszteletreméltó Lujza Anyánk elvei.
— A szent missziók. — A Központiház Krónikájából.

M. N. MŰZÉUM KÖNYVTÁR
Hírlapkönyvtár
II. növedéknar

A Központi Lap beköszöntője. 1920. 03/68.

Szívem megdobbán az örömtől, amikor egyévi hosszú pihenés után ismét megkezdhetem körútam, ismét ellátogathatok tartományunk házaiba, a jó Isten dicsőítésére és kedves nővéreink szolgálatára. Hála érte jószágos Istenünknek!

Jövök a szeretet megtisztult szárnyain, még a réginél is nagyobb odaadással, nagyobb szeretetkészséggel s azzal a forró kívánsággal, hogy jót tehessenek, új életet, új örömet s lelkesültséget, új munkakedvet vigyék minden egyes nővérem szívébe. Az átélt szenvedések tüze nem lohasztotta, hanem inkább edzette akarat erőmet; nem tett életűnttá, hanem buzgóbbá; nem esőkkentette, hanem inkább fokozta bennem az élet és munkakedvet.

Miként zivatar után tisztul az ég, fénylőbben ragyog a nap s az egész természet megifjodott szépségben tárul szemünk elé; úgy e nagy, társadalmat és erkölcsöket felforgató vihar elmúltával is sokkal szebb, tündöklőbb fényben látom szent hivatásunk életét. Látom,

hogy érdemes élnünk, érdemes küzdenünk a jóért, az örök célokért, saját lelkünk és a ránk bízott lelkek üdvéért. Fogjunk tehát újból kezét egymással, s vállalva törtessünk előre kitűzött célunk felé. Mint eddig, ezentúl is hűséges tolmácsa leszek a tisztelendő elöljáróknak s az ő személyükben a jó Isten akaratának és szándékainak. Mint eddig, ezentúl is kedves nővéreim legjobb akarója, leghívebb barátja leszek, egészen a sírig.

Ébredés című cikkemben elmondom nagy szeretettel, miképen fogtam fel én ezt a nagy megpróbáltatást a hit világosságában, a jó Isten gondolatai szerint. Azt is megmondom, mi volt az oka a múltban, hogy Isten kemény büntetésére rászolgáltunk. — Megmondom, mit kell tennünk a jelenben, hogy jó mennyei Atyánk tetszését újból kiérdemeljük, mit tegyünk a jövőben, hogy szent hivatásunkban újból szeretetének és irgalmasságának eszközei lehessünk, a világ végezetéig.

Hogy azonban annál nagyobb mértékben megáldhassa Isten törekvésünket, úgy gondolom: legszükségesebb teendők, sőt elengedhetetlen kötelességünk, hogy mindenekelőtt alapos szemlét tartsunk lelkünkben. Kutassuk fel minden rejtekét és nézzünk benne körül, mit rongált meg benne a kommunizmus pusztító árja; lássuk, mit kell onnét előbb eltávolítanunk, hogy sikeresen foghassunk hozzá az építés, a megújulás munkájához.

Mert valljuk meg, hogy kedves nővéreink egy része egészen megfelelkezni látszott szent fogadalmairól s a szigorú kötelezettségekről, melyeket éppen a váratlan veszedelem kitörésekor vállalt magára esküszertűen. Kivált a szent szegénység és engedelmesség fogadalmainak mellőzésével történtek kihágások. De

reményelem, sőt biztosra veszem, hogy az őszinte beismerés és alázódás erejével le van már mosva, jóvá van téve minden, és Isten kimondhatatlan jósága, mely a rosszat is javunkra fordítja, csak annál nagyobb kegyelemözzönnel segíti őket előre a tökéletesség fárászoló ösvényein.

Viszont nagy lelki örömmel és megnyugvással írom alá ez alkalommal, hogy mindazok, kik felfogták és komolyan vették szent ígéretük horderejét, e küzdelem közepette is hőiesen megállták helyüket. Istennek hála! igen sokan voltak, kiket a kommunizmus fürgetege sem meg nem ingatott, sem meg nem tévesztett; akik a sok kísértés és nehézség mellett is hűségesen megtartották szent fogadalmukat, akik világi rongyokban, sőt kint a világban is épületes fogadalmas nővérek maradtak. Ezeknek szívem mélyéből gratulálok a tűzpróba szerenésés kiállásához s csak azt kívánom nekik, hogy állhatatosak maradjanak a jó úton, mert az Írás mondja: „*Légy állhatatos mindvégig, s megadom az élet koronáját.*” (Jel. 2, 10.)

Megboldogult Lollok lazarista atya, kit bizonyára sok kedves nővérem jól ismert, egy alkalommal prédikációra készült. Beszédje jelégéjül az Úr Jézus e szavait választotta: „*Békesség nektek!*” Fel is írta e két szót papírja tetejére, s hozzá akart fogni a szentbeszéd kidolgozásához. Miután azonban közbejött akadály miatt félbe kellett szakítania munkáját, időközben más tárgyat választott s a már fölírt két szöveket leollózta az iv papír tetejéről.

Eközben a nyitott ablakon át kis verébke repült be. Meglehetősen szelíd, bizalmas kis jószág volt, úgy, hogy az öreg úr fáradság nélkül meg is foghatta. Miután kis étellel megtraktálta, az a gondolata jött, hogy a levágott papírseletet a kis madár nyakába akasztja, hátha jó

helyre kerül az isteni Gondviselés irányítása mellett. A gondolatot tett követte, s a kis madár vidám csicseregéssel köszönve meg a jótartást, ismét kirepült az ablakon, magával vivén a papírszeletkét is.

Ugyanazon városka egy távolabbi utcájának emeleti lakásában egy fiatal házaspár élt, már több hét óta komoly meghasonlásban egymással. Már-már el is határozták, hogy — az örökös perpatvarnak véget vetendő, — válópört indítanak. Miközben ez elhatározásukat egymás tudtára adják, egy félig dermett madárka hull hirtelen ablakuk párkányára. Részvétől indítatva, kinyitják az ablakot és a meleg szobába viszik be a szegény kis állatot. Míg melengetik, csodálkozva látják, hogy kis fehér cédula van nyakára kötve. Kíváncsisággal bontják ki a papírszeletkét. E két szócskát olvassák rajta: „*Békesség nektek!*” —

Ki írhatja le, milyen érzelmeket keltett feldúlt lelkükben e két szó, mely ily váratlanul, mintegy égből jött üzenetként érkezett, hogy egész életüket szerencsétlenségbe döntő ballépéstől megóvjá őket. Néhány pillanatnyi küzdelem után kibékültek, s ezentúl az *Úr békessége* volt osztályrészük. Később névtelenül közölték a lapokban a kis békekövet történetét, így a jó öreg Lollok bácsinak is alkalma volt megtudni, milyen szerepet játszott az isteni Gondviselés kezében kis madárkája.

Nos, kedves nővéreim, azért mondtam el most e kis történetkét, hogy megértsétek, miszerint a szürke kis *Központi Lap* sem akar más lenni a jó Isten kezében, mint békekövet. A gyötrődések és aggodalmak napjain nem juthattam el hozzátok; érkezésem tehát az annyira remélt közeli béke előhírnöke. De nemesak a külső, hanem elsősorban a belső, a szívbeli béke követe akarok lenni; azé a békéjé, amelyet a feltáma-

dott Üdvözítő hirdetett, s amely az istenszeretetből gyökerezett kötelességteljesítés, a szeretet leányainál tehát a hivatási és fogadalmi erényekre való komoly törekvés gyümölese.

Ébredés-Megújulás.

Ha gondolkodó lelkünk elé állítjuk a nagy veszélyt, amelyben szent hivatásunk s vele együtt tartományunk jövője forgott akkor, amikor a kommunizmus kereken kimondta rá a halálos ítéletet, ha most már megkönynyebült lélekkel visszagondolunk átélt szenvedéseinkre, aggodalmainkra; önkéntelenül kitör szívünkéből a fohász: hála Istennek, hogy mindez elmúlt! Igen, örök hála legyen érte a jó mennyei Atyának és Jézus szentes Szívének!

Szép és dícséretreméltó, ha igyekszünk eleget tenni hálakötelezettségünknek, mert igazán a képzelhető legnagyobb szerencsétlenségtől: szent hivatásunk és kis tartományunk megsemmisítésétől mentett meg minket a jó Isten. De őszinte hálánk lerovása nem az egyedüli feladat, mellyel a jó Istennek tartozunk.

Ha valahol hirtelen lecsap a villám vagy egy pillanatra megremeg lábunk alatt a föld, megállunk s megdöbbenve kérdezzük: Mi volt ez, mi volt ez? Bár nem egy pillanatig vagy néhány percig, hanem négy hónapig tartott kínos szenvedésünk, mégis olyan rendkívüli, olyan megrázó volt keletkezésében és gyors tovaaterjedésében, akár csak a villámcsapás; és a földrengéshez hasonlítható oly romboló hatással, oly félelmetes módon hömpölgött végig hazánkon és tartományunkon a kommunizmus pusztító árja, hogy akarva,

nem akarva meg kell állnunk és magunktól kérdeznünk: Mi volt ez, mi volt ez? —

Igen, kedves nővéreim, nekünk, kiket hivatásunknál fogva mások oktatására rendelt a jó Isten s akiktől elvárja, hogy szent szándékait másokkal is megértessük, nem szabad könnyelműen átsíklnunk afölött, ami annyi okulni valót tartalmaz számunkra. Kutató és elmélkedő lélekkel tekintsünk vissza a közelmúlt megrázó eseményeire, kérdezzük magunktól: Mi volt ez, mi volt ez?...

Szent hitünk megadja e kérdésre a biztos feleletet. Mi volt ez? A jó Isten igazságos, de egyben szeretetteljes látogatása. Most az egyszer maga a jó Isten tartott vizitációt tartományunkban s annak minden egyes házában. A kommunizmus kemény ostorát vette kezébe és ezzel korbácsolt fel bennünket tespedő álmunkból. Az ostor minden suhintása fájón bár, de szeretettel hangzott: *Ébredjetek, ébredjetek, szent hivatástokhoz méltóbb, buzgóbb lelki életre!*...

Amint rendes körülmények között minden vizitációnak célja a megújulás, úgy e kemény megpróbáltatásnak, Isten e szeretetteljes látogatásának célja sem más, mint tökéletes megújulás.

Ilyen szempontból, a hit fényében tekinti ez átélt szenvedést az egész keresztény világ. Példás és megható a buzgóság a megújulás érdekében a társadalom minden rétegében. A keresztény világ megújul a hitben, erkölcsben, szeretetben és összetartásban. Miben újuljunk meg mi, a szeretet leányai? *Újuljunk meg szent hivatásunk szellemében és benső életében.* Hogy mily kívánatos és szükséges e megújulás, talán nem kell sokat bizonyítanunk. Ha csak kissé vagyunk is őszinték önmagunkkal szemben, mellünket verve be kell látnunk, hogy nincs meg bennünk kellő mértékben az

erények szeretete, szent hivatásunk igazi megértése és nagyrabecsülése. Többé-kevésbé hiányzik bennünk szent hivatásunk szelleme s a buzgóság Isten országának terjesztéseért és a lelkek megmentéseért.

Azért, kedves nővéreim, ne vessünk most keresztet az elmúlt eseményekre, azon kijelentéssel: hála Istennek, hogy elmúlt, most ismét vége mindennek! Korántsem. Nem a *vége*; a *kezdet* ez egy szebb, erényesebb, boldogítóbb hivatási életnek. Hajnalpírkadása ez a gyökeres megjavulásnak, a tökéletes megújulásnak hivatásunk szellemében és erényeiben. Fel tehát a munkára! Jézus szentséges Szívének szereteteért!

Szégyenpír futja el arcunkat, hallván az ország minisztereinek és vezető embereinek beszédeit, mint lelkesülnek a hit, az Egyház és vallás föllendüléseért; ha látjuk, mint buzgólkodnak egymással versenyezve papok, szerzetesek, kongregációk és egyesületek, hogy új életet, új szellemet vigyenek a társadalom minden rétegébe. Csupán Budapesten 12 misszió fáradozott egyidejűleg a teljes lelki megújulás érdekében. Nos, éppen mi, a szeretet leányai, maradnánk meg régi tespedésünkben, lanyha nemtörődésünkben, gépies, lélek nélküli életünkben?! Bizony, fájón érintett egyik nővérem elszomorító nyilatkozata: „Még egy kommunizmusra volna szükségünk, hogy változás álljon be nálunk a lelkiéletben; megint minden a régi!” — Pedig erre ne számítsunk. Mentsen meg tőle a jó Isten! Általános felfogás szerint ez volt a jó mennyei Atyának utolsó üzenete hozzánk. Ha ez sem ébreszt fel álmunkból, ha ez sem idéz elő változást szent hivatásunk életében, akkor már a jó Isten sem segíthet rajtunk.

Halljuk csak Haller minisztert, mit mond a keresztény szociális párt egyik gyűlésén: „Ennyire kellett Istennek a magyar népet megaláznia, büntetnie, hogy

talpra álljon és tette buzdúljon; hogy megújuljon hitben, szeretetben és keresztény egyetértésben. De ha ez a kemény megpróbáltatás sem éri el célját, akkor nem érdemeljük meg, hogy létezzünk, akkor jobb, ha teljesen elpusztulunk.“ ...

Álljunk itt meg és gondolkodjunk. Ha világiak így beszélnek, mit mondjunk akkor mi, a szeretet leányai, annyi kegyelem fényárjában?! ... Ha mi sem buzdulunk tetterre, ha ezentúl sem tanúsítunk több buzgóságot, ha nem újulunk meg szent hivatásunk szellemében és erényeiben, akkor nekünk is jobb, ha megszűnünk lenni.

Eszembe jut szent Vince Atyánk félelmesen komoly kijelentése egyik konferenciájában: „Nápona többször kérem a jó Istent, semmisítse meg társulatukat, ha nem felel meg Isten szándékainak, ha elveszíti eredeti szellemét.“ — Talán most is ő kérte fent az égből a jó Istent, hogy semmisítse meg magyar tartományunkat, látván a mi lelki lanyhaságunkat, az igazi erényesség hiányát, a sok botrányt a múltban, kevés törekvést a jelenben. Talán éppen szent Vince kérésére fenyegetett meg minket a jó Isten végpusztulással. Ha mégis újlag csodásan megkegyelmezett, nem a mi érdemünk. Talán a szegények imáinak köszönhetjük megmentésünket? ... Vagy talán talált köztünk 10 igazat, kiknek kedvéért minket is újból élni és működni enged szent hivatásunkban? ... Talba vette jóakaratuskat és a veszély idején tett ígératusunket, hogy ezentúl jobban megbecsüljük szent hivatatusunkat? ...

Nos, kedves nővéreim, most van itt az ideje, hogy valóra váltsuk ezen ígératusunket, és teljesen megújuljunk szent hivatatusunk nagyrabecsülésében, szellemében és erényeiben. Ez a jó Istennek határozott akarata!

Most az a kérdés, *hol kezdjük meg ezt az átalakító munkát?* — Mindenki saját magát. —

Amíg csak másokban, nővértársainkban akarjuk látni az erényt, magunk pedig ujjunkat sem görbítjük meg az erény egyetlen tényének gyakorlásával, ... amíg másokra nézünk és ölbetett karokkal lessük, mikor javul meg környezetünk, ... amíg megszólással, kritizálással másokat, talán elüljárókat akarunk megjavítani, önmagunkat azonban elhanyagoljuk; ... ilyen ferde felfogással nem lehet szó közöttünk javulásról vagy megújulásról. Józan gondolkodás és egészséges ítélet beláttatja velünk, hogy ki-ki csak önmagáért felelős Isten és emberek előtt. Azért Isten szerelmeért szakítsunk ezen fonák eljárással, mely már annyi elkeseredésnek volt forrása a múltban; szakítsunk, saját érdekünkben! Semmi jogunk, semmi kegyelmünk nincs arra, hogy egymást bíráljuk, megítéljük. Csak egygel tartozunk egymásnak, s ez elengedhetetlen kötelességünk: és ez a *jópélda adás!* Ezt pedig nem szavakkal, hanem tettekkel kell beleállítanunk társulati életünkbe. Ne *várjuk*, hanem *adjuk* a jópéldát. Idősebbek vagyunk-e vagy fiatalabbak, az itt mitsem számít; egyformán kötelesek vagyunk, hogy kölcsönösen jópéldát adjunk egymásnak. Ha meggondoljuk, hogy egyetlen példának az ereje és hatása sokszor többet változtat a lélekben, mint egy hosszú konferencia, elképzelhetjük, milyen hathatós eszköz volna ez arra, hogy társulatunk színe mihamarább megváltozzék.

Itt az idő, hogy fordítsunk az érmen. Az édes Jézus jobbát nyújtja, hogy fölkelve régi tespedésünk-ből, erénytelenségünk-ből, öntudatos, határozott lépésekkel járjunk ezentúl az erény és kölcsönös épülés fényútain.

Nagy a készég és általános a vágy a megújulás érdekében. De ha akadnának közöttünk egyesek, kik a jó Istennek e hangos szózatára sem indulnak meg és a régi kényelem, önszeretet és lanyhaság halálálalmát akarnák tovább aludni, kérjük a társulat angyalát, őrzi ki őket körünkből. *Inkább kevesen legyünk, de az a kevés legyen jó*, mert nem a sokaságban, hanem az egyetértésben, az egyirányú törekvésben van *az erő, az élet és a győzelem*.

Kint a világban is két táborra oszlik az emberiség nagy tömege. Az egyik a világosság fénye után indul, a másik a sötétség homályába temetkezik. Az egyik párt Istenért lelkesül, a másik Lucifer mellett foglal állást.

Választani, Isten kegyelmével már régen választottunk, és pedig a legjobb részt. Azért nincs helye többé közöttünk tétovázásnak és sántikálásnak. Vagy legyünk azok, amik lenni látszunk és lenni akarunk, vagy szűnjünk meg lenni a társulatban. Legyünk a jövőben mindannyian a *szeretet igazi leányai!*

A SZENT HIVATÁS.

1. Üjülünk meg szent hivatásunk nagyrabecsülésében.

Mi tesz minket a szeretet igazi leányaivá, ez az *Ébredés-Megújulás* című cikksorozatnak kitűzött célja.

A Központi Lap szívesen áll szolgálatunkra e fontos kérdés helyes megoldásában. Örömmel közli erre vonatkozó nézeteit, tapasztalatait, többet bízva az Úr Jézus segítő kegyelmében, mint saját erejében.

Mi tesz minket a szeretet igazi leányaivá? A leg-rövidebb felelet e kérdésre: szent hivatásunk. De mi a szent hivatás és főképen, mi a lényege szent hivatá-

sunknak, azt jobbára elfelejtettük már, vagy sohasem értettük meg a maga valóságában. Már sokat hallottunk ugyan szent hivatásunk magasztalására konferenciákban és elmélkedésekben, s bár inkább lényegével szándékozunk foglalkozni *Megújulás* munkánkban, mégis szolgáljon itt néhány gondolat szép hivatásunk dicséretére és méltánylására is.

Mi a szent hivatás? E kérdéssel szemben olyformán vagyunk, mint az a pogány böles, ki kezét a földre tette és azt mondta: „Ez a tenyéren föld annyi titkot rejt magában, hogy emberi ész föl sem foghatja.“ — Szent hivatásunk szintén annyi titkot, annyi szépséget rejt kebelében, hogy véges eszünk kicsiny befogadásukra és megértésükre. A szent hivatás valóban Isten irgalmának és szeretetének esodája. Csak az örökkévalóságban értjük majd meg s látjuk teljes szépségében és dicső mivoltában. De földi életünkben is iparkodnunk kell, hogy méltó fogalmat alkossunk magunknak szent hivatásunkról, mert amit nem ismerünk és nem értékelünk, azt nem is szerethetjük és nem tudjuk nagyrabecsülni.

1. Mi a szent hivatás? *A legnagyobb kegyelem*, amelyet Isten a szent keresztség után nekünk adhatott; a legnagyobb kitüntetés, amelyben teremtményt részesíthet földi életében. Minden ember célja és rendeltése, hogy szolgáljon Urának, Istenének, és ha nem teszi meg, nem számíthat az örökéletre. De a szent hivatás révén közvetlenebb, bensőségebb szolgálatára hívott meg minket a jó Isten. Az országban is tulajdonképpen minden ember szolgálja a királyt és a hazát, de a sok közül a király meghív egyeseket, akikkel nagyobb mértékben osztja meg szeretetét, bizalmát és hatalmát; akikkel együtt akar élni és működni, népe boldogulására. Mily kitüntetésnek és kegyelemnek tartja az illető,

akit a király ilyképen meghív közvetlen szolgálatára. Pedig a királynak szüksége van e megbízható embe-
reire, mert egyedül nem képes előmozdítani népe jó-
létét és boldogulását. Meg csakis olyanokat választ, kik
érdemeikkel rászolgáltak e kitüntetésre, vagy akik
tehetségükkel és tudásukkal lettek érdemessé e
megbízásra.

Egészen másképpen van ez mivelünk. A jó Isten-
nek nincs szüksége ránk. Ő nálunk nélkül, akaratának
egyetlen tényével boldoggá és szentté tehetné az egész
világot. Rá sem szolgáltunk semmivel sem, hogy juta-
lomképen adta volna meg nekünk a szent hivatást.
Nincs érdemünk, nincs tehetségünk; amink van, az a
bűn és a tudatlanság. Tehát tisztán szeretetből és irga-
lomból adta meg nekünk Isten a szent hivatást. És
pedig megadta azért, hogy már e földön kitüntessen
szeretetével, hogy már itt is boldoggá tegyen, hogy
bőségebb kegyelmet és több alkalmat adjon az erény
és jócselekedetek gyakorlására, végre, hogy az örök-
kévalóságban nagyobb dicsőségben részesíthessen.
Mily büntetést érdemelnénk, ha a jó Istennek ezt az
önzetlen és nagylelkű ajándékát nem szeretnők, nem
becsülnők nagyra s nem iparkodnánk rá méltóvá lenni.

Csakugyan, a jó Isten végtelen szeretetének és
irgalmának esodája a szent hivatás mindegyikünk éle-
tében! Hogy jóságos tekintete miért esett éppen én-
reám, miért adta meg éppen nekem a szent hivatást,
az Isten jóságának titka, s titok marad előttem egész
földi életemen át. Porig kell alázódnunk, ha efölött ko-
molyan gondolkodunk. . .

2. Mi a szent hivatás? — *Mérhetetlen kincs.* Több-
bet ér, mint az egész világegyetem. Ismerjük azt a
förténetet, mikor a király fia elé kardot és koronát
tett, hogy válasszon. A királyi herceg a kardot válasza-

totta azon kijelentéssel, hogy kard nélkül elveszíthet-
né, de karddal biztosíthatja magának a koronát. —

Ilyenformán vagyunk mi is. Mi is választhatunk.
Előttünk a korona, — a világ — csillogó örömeivel,
kápráztató fényével, csalóka, elmúló dicsőségével.
Szép a látszata, de tartalma romlott, üres, csupa keserű-
ség, csalódás, a vége pedig enyészet és halál. A korona
mellett fekszik a kard, szent hivatásunk. Külseje egy-
szerű, kissé visszariasztó, de lényegében csupa szép-
ség, csupa öröm és tartalom, csupa valóság és élet.
Az egész világegyetem birtokában elveszíthetjük idei
és örök boldogságunkat, de szent hivatásunk kegyel-
mével közreműködve, megtaláljuk már földi boldog-
ságunkat is, sőt biztosíthatjuk vele az örökélet koroná-
ját. Aki így értékeli, a világon mindennél nagyobbra
becsüli szent hivatását, az nem ereszti olyan hamar
szélnék ezt a végtelen nagy kegyelmet holmi hazug
ígéretért, üres bókért, látszólagos szabadságért. Aki
e mérhetetlen kincset felismeri szent hivatásában, az
tud érte tűrni, tud szenvedni; az nem hátrál meg gyá-
ván kis nehézségek, apró áldozatok elől. A gonosz-
lélek is nagyon jól ismeri szent hivatásunk értékét s
minden úton-módon azon van, hogy elrabolja tőlünk.
Mennyire útjában van s mennyire irigyli tőlünk e
nagy kincset, azt különösen a kommunizmus uralma
alatt láthattuk. Nem életünket, nem műveinket, hanem
a szentruhát s vele együtt a szent hivatást akarta meg-
semmisíteni. Istennek hála, terve füstbe ment. Ha
gondolkodni tudunk, most még nagyobb szeretettel ka-
roljuk át szent hivatásunkat, még nagyobb gonddal és
éberséggel őrizzük lelkünkben ezt a mérhetetlen kin-
cset és kegyelmet.

3. Mi a szent hivatás? Az *ígéret földje* számunkra,
földi életünkben. Az ígéret földjéről tudjuk a szent-

írásból, hogy tejjel-mézszel folyó ország volt, azaz bővelkedő minden anyagiban.

Ugyanezt találjuk meg szent hivatásunkban is. Mi hiányzott nekünk valaha anyagi tekintetben? Az Úr Jézus a százszorosát ígerte meg itt a földön annak, aki érte atyját, anyját stb. elhagyta, és ráadásul az örökéletet. Ezt az ígétét az édes Jézus mindenkor, az élet minden körülményeiben valóra váltotta. Láttuk ezt főképen a közelmúlt nehéz napjaiban. Volt-e köztünk egy is, aki csak egyszer is éhesen feküdt le este és kelt föl reggel az üres asztalhoz?! Pedig a világban hány meg hány előkelő és gazdag szenvedett napokon és heteken át éhséget, hideget, mindennemű nélkülözést. Hát még a szegények ezrei! Hány betegedett meg vagy halt meg az éhség következtében! Vajjon mi hiányzott nekünk szent hivatásunkban? Legföljebb a két zsemlye reggelire, amit mindannyian úgy szeretünk: de volt helyette kenyér s nem ritkán kalács is. Hiányzott talán a sűrűn behintett cukros tészta vacsorára; de kaptunk lekvárt vagy más egyebet hozzá. Itt ott rántottleves volt az anyyira szeretett kávé helyett, a szokottnál valamivel ritkábban hús és valamivel kisebb adagban. Szégyenszemmel kell bevallanunk, hogy ez volt az egész áldozat és lemondás, amit az édes Jézus tőlünk kívánt e nehéz évek folyamán. A világban ezren meg ezren éheztek, de nekünk most is megadta a százszorosost, nehogy isteni ígétén csorba essék. Íme, ekkora jóság és szeretet! Ne indítson-e ez minket viszontszeretetre és szent hivatásunk nagyra-becsülésére?! Gondolkodjunk...

Ez mindenesetre szent hivatásunk legkevésbébbé előkelő oldala. De, — ha elgondoljuk a mostani megélhetési nehézségeit s megfontoljuk, hogy mi szent hivatásunkban minden fáradság, minden hozzá-

járulás nélkül nap-nap után odaülhetünk a terített asztal mellé s kézbe kapjuk a tiszta vasalt ruhát, — megérdemli ez is méltánylásunkat, megérdemli, hogy komolyan gondolkodjunk.

4. Mi a szent hivatás? *Édenkert* számunkra, telve lelki boldogsággal. Mi tette öszülőinket oly boldogokká a paradicsomban? Szerették a jó Istent s a jó Isten is szerette őket. Ártatlanságban éltek, szükségét nem szenvedtek. Boldogságuk forrása egy szóval: *az érintkezés a jó Istennel.*

Mindezt bőségesen megtaláljuk szent hivatásunkban. A szent hivatás maga az ártatlan élet égi ösvénye. A sok lelkigyakorlat növeli és gyarapítja bennünk a szeretet életét. Az imádság szárnyain fölemelkedhetünk a jó Istenhez, beszélhetünk vele, mint a gyermek atyjával, miként öszülőink tették a paradicsomban. A szentáldozással és Isten akaratának teljesítésével legbensőbbben egyesülhetünk a minden jónak és örök boldogságnak forrásával. Így tehát lelkiekben sem szűkölködünk legkevésbé sem, ha igazán felfogjuk és lélekkel töltjük be szent hivatásunkat. Persze, aki csupán grammofon módjára vesz részt a lelkigyakorlatokon, az hideg marad, mint a sárgaréz; az nem fog szikrát az örök szeretet lüzénél, az elszárad és szomjan pusztul el az élővizek partjain, mert rest arra, hogy merítsen belőlük. De aki lélekkel fogja fel szent hivatását, megtalálja benne az elveszett paradicsomot: a jó Istent.

Íme, még egy hasonlóság a paradicsom és szent hivatásunk párhuzamában. Mint a paradicsomnak, úgy szent hivatásunk édenkertjének is *csupán egy ajtaja van, s ez csak kijelöl nyílik, a rideg világba.* Miután az égi kerub kiutasította öszülőinket a paradicsomból, oda többé vissza nem térhettek. Ha minket önhibánk miatt kiűz a társulat anygala hivatásunk éden-

kertjéből, vége szakad mindennek. Sírhatunk véres könnyeket. Az ajtó, mely mögöttünk bezárult, ki nem nyílik löbbé számunkra. Gondolkodjunk, s *becsüljük meg magunkat szent hivatásunkban...*

5. Mi a szent hivatás? — Szent Vince Atyánk szavai szerint *hajó*, mely az élet háborgó tengerén biztosan eljuttat az örökélet révpartjára. A tapasztalat tanúsítja, hogy az emberi kezek alkotta tengeróriások — bármennyire legyőzhetetlennek látszassanak, — a legügyesebb kormányos vezetése mellett is elpusztulhatnak az oceánok szirtein és viharáiban. Másképen van ez szent hivatásunk hajójával. Ennek a jó Isten az alkotója és kormányosa. Zúghat a vihar, vesztünkre törhet a pokol egész hada; míg hűségesek maradunk szent hivatásunkhoz, nincs mitől rettegünk. Fényesen bizonyítják ezt az elmúlt hónapok romboló eseményei. A világ úgy számított, hogy a kommunizmus forogatege elsöpri társulatunkat hazánk földjéről. Elállt a vihar, s most még dicsőbb fényben áll a világ és mindnyájunk szemében.

E néhány hasonlatból eléggé kitűnik, mily nagy okunk van szeretni és nagyrabecsülni szent hivatásunkat. És ha a múltban nem lelkesültünk érte, oka az volt, hogy minderre keveset gondoltunk. Aki józanul gondolkodik, magától rájön és fölfedezi szent hivatásában a szépségek-és kegyelmek óriási mélységeit.

Záradéku lássunk egy szerény, de követésre méltó élő képet. Néhány év előtt halt meg a szeretet egyik igazi leánya. Fiatal volt korban, fiatal szent hivatásában is, melyben alig töltött 11 évet. Ő is, mint szent Alajos, e rövid időben hosszú életet élt, mert belépésétől kezdve megértette szent hivatását. Halála után ezt olvashattuk följegyzéseiben: „Már 10 éve gondolkodom, hogy miképen adhatta meg nekem a jó Isten a

szent hivatást, és még most sem tudom felfogni.“ — Öt-hat éve már, hogy ez a jó nővér átköltözött a bolderre. Elképzeltük, hogy a mennyországban, ahol a maga tiszta valóságban látja szent hivatásunk nagyságát, nem szűnt meg gondolkodni fölötté, s ha átküldhetne valami röpiratot a másvilágból, bizonyára azt üzenné nekünk: minél tovább gondolkodom, annál szebbnek, annál dicsőbbnek látom szent hivatásomat, s most sem értem még, hogyan adhatta meg nekem a jó Isten ezt a nagy kegyelmet.

Ha mi, kik már 20-30 évet töltünk szent hivatásunkban s mégis semmi nagyot, semmi rendkívülit nem látunk benne, — ellenkezőleg, mindig terhessebbnek érezzük és szinte sajnáljuk, hogy magunkra vállaltuk ezt a nehéz igát, — csak magunkra vessünk! Annak a jele ez, hogy nem gondolkodunk józanul, a hit világosságában.

(Folytatjuk.)

Tiszteletreméltó Lujza Anyánk elvei.

Miként nagyontiszt. Maurice anyánk körleveléből hálalattal szívvel olvassuk, drága alapító Anyánk boldogáavatásának most már mi sem áll útjában, sőt majdnem bizonyos, hogy 1920 tavaszán történik meg az a szívvel-lelkel fölemelő aktus, amikor Krisztus helytartójának szavára dicső Anyánk mintegy kiemelkedik sírjának homályából, és az egész világ előtt nyilvános tisztelet, áhítatos hódolat tárgyává lesz.

Az egész világ elismeri majd Anyánk életszentségét, mindenfelé örömmünnepeket, hálaadó istentiszteleteket rendeznek tiszteletére. Mi pedig — magyar leá-

nyai — mivel kedveskedjünk Anyánknak? — Azzal, hogy a legnagyobb szeretettel és érdeklődéssel tanulmányozzuk életét s kivált elveit, s a megújulás buzgóságában saját életünk zsinórmértékévé tesszük őket.

Ábéce-rendben álljanak itt előltünk szellemi hagyatékából összeállított elvei; azért, hogy alkalomadtán könnyen föltalálhatók és az adott körülmények között alkalmazhatók legyenek. Biztosra vesszük, hogy buzgó nővéreink nemcsak olvasgatni fogják, hanem egyeseiket ez isteni Bölcseségtől mintegy átítatott gondolatok közül szorgalmasan ki is jegyeznek, meg is tanulnak.

Tanulgassuk szorgalmasan ezt az Ábécét. Legyünk anyai mesternőnk buzgó tanítványai, kik odaadó szeretettel, áhítatos tanulékonyssággal csüngnek minden szaván. Keljünk szinte versenyre egymással, ki tanulja meg, nem: *ki valósítja meg jobban*, tökéletesebben tiszteletreméltó Lujza Anyánk elveit. Az lesz a szeretet legigazibb leánya, mert ez elvek *a szent hivatás szellemének ábécéje*.

1. Alázatosság.

1. Mily példát adsz lelkennek, Jézus elrejtett élete! Igazi kincs vagy, mert Isten rejtőzik benned!

2. A gonoszlélek jól tudja, hogy a legtöbb lelket alázata őrzi meg tőle. Semmire sem törekszik tehát inkább, mint arra, hogy a szépnek, jónak ürügye alatt rávigyen minket önünk érvényesítésére.

3. A Szentföld pusztáit benépesítő remeték azt kívánták csupán, hogy ismeretlenek maradjanak. S én nyomorult, feltűnni szeretnék talán s szinte félek, hogy a világ nem ismeri el tetteimet!

4. Aki elrejtve él Jézus Krisztusban, és csendben, feltűnés nélkül dolgozik a szegények szolgálatában, biztos lehet, hogy Isten akaratát teljesíti.

5. Mindenkinek tisztelettel tartozunk; a szegényeknek, mert Krisztus testének tagjai és uraink; a gazdagoknak, mert csak az ő javaikból tehetünk jót a szegényekkel.

6. Ha valamit vissza kell utasítanunk, mindig nagy szerénységgel és alázattal tegyük, mert csak erre van jogunk.

7. A természetnek nehezére esik saját nyomorúságainak beismerése. De erősítsen meg azon meggyőződés, hogy még nyomorúságunk is Isten dicsőségére válhatik.

8. Ha sikeresen akarunk fáradozni a lelkek javán, nagyon csekély véleménnyel legyünk önmagunk felől.

9. Mit tudunk, amit nem másoktól tanultunk? És mink van, amit nem úgy kaptunk?

10. Alázódjunk, és ne bizzunk magunkban, mert nincs nagyobb ellenségünk, mint saját magunk.

11. Legnagyobb biztonságban leghátul, mindenki mögött vagyunk. Legyünk Isten előtt készen mindennemű megaláztatás elviselésére, különben veszedelembé sodorhat kevélységünk.

12. Kérjük Istentől az alázat szellemét és vessük alá magunkat intézkedéseinek.

13. Sohase bizzunk önmagunkban!

14. Isten megengedi néha, hogy sok hibába essünk és emiatt nagy megaláztatás érjen; különben a kevélység, a főbűnök elseje, kárhozatba döntene.

15. Isten kezéből szívesen fogadjuk a kegyelmeket; de ahelyett, hogy alázódnánk értük, inkább még büszkélkedünk velük, mintha megilletnének. Isten őrizzen tőle!

16. Az Úr Jézus példája szerint éppen a szenvedésben emelkedjék föl lelkünk a legnagyobb erényekre: alázatosságra és a szív szelídségére.

17. Arra hiába törekszünk, hogy minden megszólást és rágalmat kikerüljünk; de arra nem, hogy szépen elviseljük. Nézzük az isteni Mestert, milyen békében élt és halt meg rágalmazói közepette!

18. Semmi sem tesz hasonlóbba Krisztushoz, mint a békével elszenvedett üldözés.

19. Mily boldogok lehetünk, ha az Isten Fiával együtt minket is megvádolnak, megítélnek, és hozzá hasonlóan minden emberi vígasztól meg vagyunk fosztva!

20. Bizzuk egészen Istenre ártatlanságunk kiderítését!

2. Áldozás.

1. A szentáldozás a menny gyönyörúsége a földön. Amint a szentek égi egyesülésben látják az Urat istenségében és emberségében, úgy akar jelen lenni a szent Eucharistiában is, hogy mindenki egyesülhessen vele.

2. Mivel a szentáldozás egyik legkiválóbb hatása, hogy legbensőbbben egyesít minket Istennel; azért ne is legyen más akaratunk, mint az övé. Így részesülünk majd bőségesen e nagy szentség gyümölcseiben.

3. Hogy jól áldozhassunk, adjuk át magunkat teljesen az Úrnak, hálából azon kimondhatatlan szereteteért, hogy Ő, a nagy Isten, egészen a miénk lett. Ekkora szeretet csak némileg hasonlóval viszonyozható.

4. Ó végtelen szeretet! miért engedted meg, hogy az elvakult emberek elhanyagolják e nagy jót, és bűneik miatt elveszítsék gyümölcseit? Hiszen csakis ez akadályoz meg, hogy velük is egyesülhess!

5. Az Egyház halálos bűn terhe alatt parancsolja, hogy évenként legalább egyszer áldozzunk. Értsük meg ebből, miszerint határozottan akarja, hogy gyakran áldozunk. Szinte fenyegetéssel áll elő, nehogy elveszítsük a kegyelmeket, melyeket a szentáldozásban lelkünknek adni akar.

6. Egyesítsük érzelmeinket a boldogságos Szűz és a szentek érzelmeivel, óhajtsuk az ő lelkületüket; így majd mindig méltóbban áldozunk.

7. Úgy éljünk, mintha már meghaltunk volna. Mitse tagadjunk meg az Úrtól; csak Jézusért dolgozzunk, csak rá gondoljunk, érte éljünk; az ő szerelme legyen lelki világunk középpontja. Csak azt szeressük, amit ő, s amit szeretünk, csakis Jézusért szeressük.

8. Jézus' növekedett Isten és emberek előtt, szentes lelkének egyre fokozódó erénygyakorlatai révén. Tiszteljük e fonséges állapotot olyképen, hogy a kegyelmeket folytonosan növeljük magunkban.

9. Egyesüljünk az Úr Jézussal a szeretet sokszoros felindítása által. Szemléljük végtelen szeretetreméltóságát különösen akkor, mikor szívünkbe tér. Figyeljünk ilyenkor különösen arra, mit akar megváltoztatni rajtunk.

3. Állhatosság.

1. Ki kell tartanunk a jóban, nehogy elveszítsük, amit eddig gyűjtöttünk. Ha valaki már 49 éven át törtetett előre, de az 50.-ben ellanyhul, üres kézzel jelenik meg Isten előtt.

2. Nem a jó kezdet fontos, hanem a jó vég.

3. Koronánk utolsó virága az állhatosság, s csak életünk utolsó percében nyílik ki. Ez teszi teljessé minden cselekvésünket és munkánkat.

4. Nyomorult, akit az önszeretet majd ehhez, majd ahhoz láncol és megakadályoz ez egyedüli szükségesben: a kitartásban.

(Folytatjuk.)

A szent missziók.

Laudáte Dóminum, omnes gentes, laudáte eum, omnes pópuli! — A királyi szolláros hálanyilatkozata tör ki mindnyájunk lelkéből, szívéből, ha a jóságos Isten kegyelmeinek és irgalmának fényözönére gondolunk, mely Budapest fővárost elárasztotta akkor, mikor október 18.-án esti fél hétkor kezdetét vette az a 12 szent misszió, mely egyidejűleg 11 plebániatemplomban és központiházunk kápolnájában tartatott meg, lélekmentő programjával, ezer és ezer lélek lelki üdvére.

Több, mint egy éve, hogy az ezeréves királyi trón bukásával megnyíltak a pokol kapui, s a gonosz lelkek megszámlálhatatlan serege szegény hazánknak s még szegényebb fővárosunk lakóinak vesztére indult. A kegyetlen kommunizmus mindent megtett, hogy elpusztítsa az amúgy is gyenge keresztény hitet és erkölcsöt, milliók életében. Mily rettenetes, mily félelmetes idők voltak ezek!

De honnét most ez a szerencsés változás? A jó mennyei Atya keményen megfenyítette ugyan az őt alapjában véve szerető magyar népet; megengedte, hogy mélyen süllyedjen, egészen a pusztulás széléig; de immár kiesett kezéből a büntető ostor, szentséges Szívének haragja irgalomra és szeretetre engesztelődött. Megnyílt felettünk az ég, és a jó Isten végtelen irgalmassága mintegy megnyitotta a mennyország 12 kapuját, hogy rajtok dicső fénykévekben kegyelmet, áldást, irgalmat és megbocsátást árásson isteni bőkezűséggel a 12 szent missziótelepre. „*Oh, ahol a bűn uralkodott, a Kegyelem bőségben áradott.*” (Róm. 5, 20.)

Budapesten a kommunizmus uralma alatt a szabdkömvesség nótájára, az istentelen kormány furulyája mellett ujjongott és táncolt a pokol egész hada. Lázás sietséggel igyekeztek magukhoz rántani minden gyanutlan lelket. — Most pedig az ég angyalainak légiói serénykedtek örvendezve titokzatos erővel a lélekmentés érdekében: istentiszteletra, prédikációra vezették, bűnbánatra serkentették a katolikus nép apraját, nagyját, és százezrek lelkéből szállt fel a hálafohász: *Laudáte Dóminum!*

Mily fenséges látvány, mily kimondhatatlan kegyelem! Valóban nagy hét volt ez, a lelkek megváltásának ünnepi nagypénteke. Jézus szent Szívének irgalmában bízva remélhetők, hogy e nagyhét nyomában jár az öntudatos keresztény életnek dicső föltámadása: az örömmek, lelki békének húsvéti ünnepe. Kell-e ennél több? Csakugyan van okunk hálát adni és dicsérni Isten jóságát azok helyett is, kik erről megfélekeznek!

Központi házunk is ilyen dicső fénypont volt, amelyre a jó mennyei Atya a szokottnál is nagyobb mértékben árasztotta bőséges kegyelmeit. A mi kápolnánk is színhelye volt egy áldott missziónak a Kelen-

föld-Lágymányoson készülő új plebánia hívei részére. Szinte kicsiny volt e nagy kápolna az idetolngó, üdvét szomjazó nép befogadására. Különösen az esti prédikációknál zsúfolásig telt meg majdnem csupa előkelő közönséggel, kik épületes áhítattal vettek részt a misszióban. A missziót főtiszt. atyánk és a misszionárius urak vezették.

Ilyen kegyelemben még nem volt része központunknak. Örült is mindannyiunk szíve-lelke. A legnagyobb lelkesültséggel vett részt a ház minden lakója fent a kóruson a misszió megnyitásán. Ugyanilyen örömteljes hangulatban töltöttük el a következő vasárnap első felét, amikor Isten egy megrázó esettel arra figyelmeztetett, hogy még a siralom völgyében vagyunk, ahol az öröm és fájdalom mindig karöltve járnak.

Örömünk ugyancsak résztvevő fájdalomra fordult, mikor dőlben azt a váratlan hírt halljuk, hogy Báthora ft. urat, a mi jóságos lelkiatyánkat, ebéd közben agyszélütés érte. Majd mély gyász borult lelkünkre, mikor az esti prédikáció végén a lélekharang jelzése tudunkra adta, hogy szép lelke már égbe szállt.

A jó Báthora ft. úr még szombaton délután meghallgatta a beöltözött nővérek szentgyónásait, vasárnap reggel 4-kor kelt, 5 órakor elvégezte heti gyónását, mert ez volt gyónó napja. Azután 7 órakor kápolnánkban mondotta szentmiséjét, utána nagy figyelemmel hallgatta meg a szentélyben ülve az ifjúsági szentbeszédet, melyet ft. Köhler úr tartott, néhányat meg is gyónatott, s nagyon vidáman töltötte a nap első felét, mitsem sejtve, hogy ez az utolsó életében. Ebéd közben hirtelen elvesztette eszméletét s többé vissza se nyerte. Esti 1/28 órakor újabb ütés érte, s minden haláltusa nélkül átköltözött szép lelke az örök béke honába,

ahonnét minden bizonnyal ő esdette le a misszió áldásos sikerét. Amilyen volt az élete, olyan volt halála is; szerény, magát reledő, szende, szép, mint a lenyugvó nap esti pírja. Úgy feküdt ott, mint az élő szent József, mondotta egyik kedves nővérünk.

Kedden, 9 órakor volt az ünnepélyes *Requiem*, utána egyszerű, de meghatóan szép temetése. Tehát már kint nyugszik a temetőben, boldogult Medits atyánk mellett. Nem érdemeltük meg, hogy tovább is a mienk legyen. Az Úr adta, az Úr vette el; legyen áldott érte szent neve!

Többet egyelőre nem mondunk róla. Majd leteszi még a Központi Lap hálakoszoruját friss sírhantjára, hiszen nemcsak hű barátja, hanem lelkes munkatársa is volt kis lapunknak. Áldás és béke lengjen hamvai fölött! Kedves nővéreink buzgó imáiba ajánljuk lelkét.

Ezt az élő prédikációt az élet mulandóságáról maga a jó Isten tartotta nekünk, s mélyebben markolt ez lelkünkbe, mint a többi együttvéve. A jó Báthora úr most bizonyára annak örül legjobban, amit tevékeny buzgóságával szerzett magának az örök életre, főképen missziós munkáival. Misszió volt egész élete. Tartsunk mi is hivatásunk körében állandó missziót, akár iskolában, akár kórházban működünk; mindenütt bőven kínálkozik hozzá alkalom. A konyhában, mosókonyhában vagy egyéb házi tisztségben alkalmazott kedves nővéreink sincsenek fölmentve a missziói kötelezettségek alól. Szent hivatásunk mindenütt érintkezésbe hoz minket lelekkel, kikkel jót tehetünk, kiket a jó Istenhez vezethetünk.

Párizsi anyaházunkban pár év előtt halt meg egy buzgó konyhanővér, Júlia volt a neve. Bevásárlásai alkalmával a vásárcsarnokban meg a piacon valóságos missziót teljesített, s akárhány csodás megtérést eszközölt a piaci kofák között.

Hacsak egy lelket mentünk is meg, betakarjuk vele bűneink sokaságát, s nagyobb dolgot teszünk Isten előtt, mint ha kórházakat építettünk volna az emberiség javára.

A Központiház Krónikájából.

1919. március 19. Szerda, szent József ünnepe. — Az ország politikai helyzete nyomasztó. Mi is érezzük ennek súlyát, mert a szellemi légkör olyan, mint pusztító vihar kitörése előtt az ólmos felhők nyomása alatt hányódó természet. Mindenki mondja, hogy kitörőben van valami. Szorongó szívvel várjuk, mi lesz az a valami.

Nap-nap után tapasztaljuk, hogy a szociáldemokraták mindig merészebbek erőszakosabbak lesznek. A hatalom az ő kezükben van, s igyekeznek is kihasználni a kereszténység ellen. Ha a ker. szocialisták gyűlést tartanak, ők is befurakodnak s ott olyan botrányt csinálnak, hogy a gyűlést csak nehezen vagy egyáltalán nem lehet megtartani. Ők maguk azonban nyakra-főre szervezkednek, gyűlézesnek, s minduntalan hallatják ismert jelszavukat: „Le a papokkal, le az apácákkal!“

E gyűlések hatását különösen szegény kórházi nővéreink érzik, mert a helyzet köztük és a szervezett ápolónők között erősen kiélesedett. Egyes kórházokban sokat szenvednek a nővérek. Az „elvtársnők“ szidalmazzák, rágalmazzák őket. Szinte életcéllal tüzték ki maguknak, hogy a nővérek életét megkeserítsék. Weisz Károly zsidó szakszervezeti titkár adáz gyűléssel viseltetik a nővérek iránt. Kijelentette, hogy ad-

dig nem nyugszik, míg az apácákat le nem rántja a többi közönséges ápolónő közé, hogy ne érezhessék magukat fölényben.

E nyilvánosan dolgozó rosszakarat műve az is, hogy ma délután telefonáltak a Szent László kórházból, hogy a nővérek 24 óra alatt hagyják el a kórházat. Nt. vizitátornőnk távol lévén, tiszt. asszisztensnővérünk erélyesen visszatelefont, hogy a kórházzal szerződésünk lévén, ily formában nem vehetjük tudomásul a kiutasítást; tessék szabályszerű félévi felmondásban beadni kívánságukat.

Márc. 22. Szombat. Ma tudtuk csak meg, hogy tegnap esendes, vérnélküli, de annál végzetesebb forradalom volt. A szociáldemokrata párt egyesült a kommunista párttal, s — anélkül, hogy egy becsületes fegyver ellenszegülhetett volna, — ezt a szerencsétlen országot 20-30 éretlen, de merész zsidó az orosz bolsevik köztársaság mintájára szovjet, magyarul: tanácsköztársaságnak nyilvánította ki.

Oroszországban már két év óta dühöng a kommunista rémuralom, s az újságból ismerjük borzalmaikat, az örülettel határos kegyetlenségeit, tömeggyilkosságaikat, főleg a vallás és minden erkölcs üldözését. Azért most, mint egy zsibbasztó álomkép nehezedik ránk az a retentő lény, hogy nálunk is beütött ez a rémes társadalmi vész. Nem tudjuk még egész valóságában felfogni, hogy mit jelent ez számunkra, de sejtjük, hogy rövid időn belül eldől a sorsunk.

Márc. 24. Hétfő. A kommunista kormány első intézkedése, hogy a magántulajdont eltörli és mindent az állam tulajdonába vesz. Így halljuk, hogy a házaikon kezdi a kommunizálást, és a legjogosabban szerzett magántulajdont minden kártérítés nélkül, egysze-

rűen elveszi jogos birtokosától. A háziúr most már kénytelen saját házában labkért fizetni.

Jóakaróink minket is figyelmeztetnek, hogy tegyünk valamit, mert valószínű, hogy központi házunkat is elkommunizálják. Azt tanácsolták, kommunizáljuk házunkat a saját céljainkra, mert így megtarthatjuk. Nt. vizitátornőnk írt tehát Benedek újságírónak, — akihez ez ügyben utasították, — és kérte, adjon tanácsot, milyen módon menthetnök meg házunkat.

Márc. 25. Kedd. Gyümölcsoltó Boldogasszony. A fekete vészfelhők már teljes komorságban torlódtak össze fejük fölött, mikor hivatási életünk e nagy napján, — az isteni Gondviselés szeretetében bízva, — teljes nyugalommal újítottunk meg szent fogadalmainkat. Szóférs szerint, reggeli 8 órakor összegyűltünk a társulati szobában, hogy Isten helyett jó föltiszt. atyánknak megntiszt. vizitátornőnknek megköszönjük a szent fogadalmak megújításának kegyelmét, és egy kicsit együtt örvendezzünk az Úrban. Mint ekkor kiderült, még soha olyan bensőséges szeretettel és áldozatra kész elszánt-sággal nem újította meg egyikünk sem szent kötelezettségeit, mint ma, a legsúlyosabb körülmények között, mikor kilátásban van, hogy hivatásunkért, szent fogadalmainkért elszánt harcot kell vívnunk, üldözést, talán halált is kell szenvednünk. Az isteni Jegyes szorosabbá akarta tenni a mennyei köteléket, hogy a készülő vihar egyikünket se sodorhassa le oldala mellől.

* * *

A délelőtt folyamán Benedek úr megbízásából Vosek ügyvéd jött el, az „Új Lap” lelkes munkatársa. Személyesen hozta meg a választ nt. vizitátornőnk leveleire. Csodálkozott, hogy ilyen nyugodtak vagyunk és még semmi előkészületet sem tettünk. Azt mondta,

hogy már 12 éve foglalkozik politikával, és másokkal együtt rendkívül figyelik a fejleményeket, de nem tudnak következtetni. Csak azt látják, hogy az 1000 éven át fáradsággal szerzett kultúra el fog pusztulni. Figyelmeztetett, hogy világi ruhákat mihamarább készítsünk magunknak, mert borzasztó időket fogunk megélni. Legyünk elkészülve a legrosszabbra.

A komoly figyelmeztetés hatása alatt délután rendkívüli tanács ült össze, amelynek eredményeképpen nt. vizitátornónk körlevélben figyelmeztette a tartomány nővéreit a bekövetkező eshetőségekre, s részletes utasításokat adott arra nézve, mihez tartsák magukat. Nagyontiszt. elüljáróinknak nagy megnyugvására szolgál, hogy irányadóul vehetik az általános főnököknek a francia forradalom idején egészen hasonló körülmények között kiadott körleveleit és intézkedéseit; határozatuk is ezekhez alkalmazkodik.

Márc. 26. Szerda. Kint valahogy az a hír kapott lábra, hogy központi házunkat már elkommunizálták. Nővérek és világiak ijedten jönnek, hogy meggyőződjenek, mi van a dologban. De jönnek már megriadt kérdezősködések is a külső házakból: mit csináljanak, mihez tartsák magukat? Már itt-ott kiüzéssel fenyegetik őket. Egész nap jönnek-mennek a nővérek hasonló ügyben. Rendkívül élénk a forgalom a házban. Csupa ijedt arc, siető alak, mint eső közeledtekor a nyüzsgő hangyaboly körül.

Az események óráról órára növekednek. A kommunizmus, mint szélben a tűzvész, rohamosan terjed. Nincs akadály, mely útját állná, nincs hatalom, mely feltartóztathatná. Ahol végigszágtudott, csak rom maradt utána. Hogy csakugyan maga az ördög vágta a pusztító elem élén, abból is látszik, hogy a vallás jel-

vényei ellen dühöng. Elsőnek a szentrendrei szolgálónővér jelenti, hogy iskolájukból ki kellett vinniök a feszületeket és szent képeket. Néhány napon belül a legtöbb felekezeti iskolában teljesítették e lelketlen parancsot. De sok házunkban — mint utóbb megtudtuk — a derék falusi vagy városi nép támogatása mellett a nővérek megtagadták az engedelmességet e rendelettel szemben, és nem vették le a feszületeket. Sőt volt falu, mint pl. Mesztegnyő, ahol a nép megfenyegette a nővéreket, ha megmerné tenni.

* * *

Márc. 27. Csütörtök. Déli 11 óráig be kell adnunk egy kimutatást mindkét házunkról, pontosan feltüntetve, hány helyiség van benne, mi célra szolgálnak és hányan laknak benne. Nt. vizitátornónk néhány nővérrel egész délelőtt dolgozott rajta, hogy jókor átadhassuk a főbizalminak. Tudtuk, hogy e kimutatás a lakás rekvirálás célját szolgálja, nyugalmunk tehát újból föl lett zavarva.

Kórházaink történetében ez a legszomorúbb nap. Ebéd után a kedves elüljárók szokás szerint kis intim rekreációjukat tartották a titkárságban, mikor hirtelen telefonhoz szólítják nt. vizitátornót. Gondnoknővérünk beszélt a Szent-István kórházból, hol már nov. 7.-e óta a szolgálónővér helyét pótolja, és francia nyelven közli, hogy a következő írásbeli rendeletet kapta: „E rendelet kézhezvételétől számított 24 órán belül kötelesek a szerzetes ápolónők a kórházat elhagyni.“ Aláírás: Weisz Károly, és a főv. tanács peccsétje.

Nt. vizitátornónk azt vélvén, hogy ez a rendelet is csak olyan rémítgetés lesz, mint amilyenben mostanában elég gyakran van részünk, kérte gondnoknővérünket, küldené el neki ez iratot. De a további események

csakhamar meggyőzték, hogy rideg valóság a dolog és kegyetlen gyűlölet áldozatai lettek szegény nővéreink. Délután 3-4 óra között, mintha csak összebeszéltek volna, egymásután hoztak a Szent Rókus, János, László és Margit kórházból hasonló szövegű rendeletet, sőt nt. vizitátornőnek direkt is érkezett egy. Kétségnek nem lehetett többé helye.

A drága elüljárók megrendülve álltak egymással szemben. Erre nem számítottak. Mindenki az iskolák kivégzését várta először, és csak legrosszabb esetben a kórházakét, azt gondolván, hogy a betegápolás terén nem nélkülözhetők a nővérek. Azzal is biztattak többen, hogy azon társulatok kerülnek előbb sorra, amelyek szemlélődő életet folytatnak, vagyis — kommunista kifejezéssel élve, — akik nem dolgoznak. És íme, éppen az ellenkezője történt. A kommunistáknak tehát az a céljuk, hogy a lelkekkel dolgozó, a néppel érintkező társulatokat bontsák meg, és ezek közül is a legnépszerűbbet: az irgalmasnővéreket. Drága elüljáróink fájdalmának nagyságát könnyeikből mérhették meg, melyeket bőven ontottak. Villámként sújtotta le őket a gondolat, hogy 24 órán belül 3-400 nővér sereglik ide, kiket elhelyezni, élelmezni, foglalkoztatni kell.

Még egy kísérletet tettek az ár föltartóztatására. Asszisztens nővéreink még délután telefonált Weisz titkárnak, s halasztási időt kért, mert a nővéreket így rövid idő alatt lehetetlen elhelyezni. Weisz megígérte, hogy majd egy pótrendeletet adat ki erre vonatkozólag. Ennek dacára a Szent István kórház nővérei, kiknek helyzete amúgy is tarthatatlanná vált a kórházi személyzet áskálódásai és erkölcstelen életmódja miatt, be sem várva a pótrendeletet, de még a 24 óra leteltét sem, már ma megkezdték a kivándorlást és egész estig csoportosan érkeztek a központba.

Márc. 28. Péntek. A pótrendelet ma megjelent, a lapok is hozták, de nem olyan tartalommal, mint vártuk. Reméltük, hogy a 24 órát megtoldják néhány nappal, esetleg néhány héttel is, és íme, ehelyett egy ördögi furfanggal kieszelt kelepébe szorítottak. A pótrendelet így hangzott: „*A szerzetes ápolónők továbbra is megmaradhatnak a fővárosi kórházakban, ha az egyházi-rendből kilépnek és világivá lesznek, mely esetben a kórházi gondnokság utasíttatik, hogy őket világi ruhával ellátssa, a főápolónő pedig munkájokat beossa.*”

A nővérek e rendeletben a kívánt megnyugtatót nem találván, az egész nap folyamán csapatonként ö-zönlenek a központba, hol drága elüljáróink fájdalmas szeretettel fogadják őket. Szívettpő látvány, amikor egymásután lépnek be az idős, beteges, kidolgozott, megrokkant nővérek, fájdalmasan megadó tekintettel. Akik 30-40 évig dolgoztak és önzellen szeretettel áldozták fel ifjúságuk erejét a szegény betegek ápolásában, most kis batyukkal kezükben azt a benyomást keltik, mintha az utcára kidobott hűtlen cselédek volnának. És — mily szép a szeretet leányainak lelkülete! — nincs sírás, jajgatás: egyetlen panaszszó vagy szidás sem hallatszik. Senkit sem okolnak, senkire sem neheztenek, hanem egyszerűen a jó Isten kezéből fogadják a nagy megpróbáltatást.

A fővárosban nagy a megbotránkozás a nővérek elűzetése miatt. Itt is, ott is elfojtott zúgolódások, elkeseredett kifakadások hallatszanak. Legmegrendítőbb azonban a szegény betegek sírása, zokogása, mikor észreveszik, hogy gondos ápolóik nem térnek vissza betegágyaikhoz. Hangosan tiltakozni azonban senki sem mer, mert a könyörtelen diktatura forradalmi törvényszék elé állítja és halállal fenyegeti azokat, kik rendeleteiknek ellenszegülnek. Több kórházban meg is jár-

ták a legkiválóbb orvosok, tanárok, kik nyíltan a nővérek mellett foglaltak állást. Rövid időn belül elmozdították állásukból, egyszerűen kidobták őket.

* * *

Jó elüljáróink — számolva a társulat előrelátható jövőjével, — belátták, hogy egyelőre szó sem lehet annak gyarapításáról. A már sűrűn érkező nővérek számára pedig helyet kellett készíteni. Nehéz szívvel elhatározták tehát a szeminárium és jelöltiskola feloztatását. Éppen a márciusi beöltöztetés után voltunk, elég kicsiny volt a szeminárium. Ma reggeli 8 órakor adta tudatára a szemináriumnak igazgató nővérük azt a le-
sújtó hírt, hogy a társulat nincs többé azon helyzetben, hogy szemináriumot tartson a művek fenntartására, azért még ma el kell utaznia, akinek lehet. Általános hangos zokogás következett erre a megrendítő kijelentésre. Csakugyan el is utazott még aznap vagy másnap reggel majdnem mindnyája, csak a megszállt területekről valók maradtak, míg nagy nehezen megszerezhették útleveleiket. Éppily szomorú volt a felső házban tanuló 17 kis jelölt hirtelen elbocsátása. Egész délután nagy sírás és zokogás között készülődtek, s valamennyien egyszerre utaztak el, kora hajnalban.

(Folytatjuk.)

KÖZPONTI LAP.

Havi közlemények
a magyarországi irgalmasnővérek számára.

6. ÉVFOLYAM.

1920.

2. SZÁM.

TARTALOM: Ebredés-Megújulás. — A szent hivatás szelleméről. — Tiszteletreméltó Lujza Anyánk elvei. — A Központi ház krónikájából.

Ébredés-Megújulás.

(Folytatás.)

A szent hivatás szelleméről.

II. Űjüljunk meg szent hivatásunk szellemében!

A szent hivatás Istentől nyert égi ajándék, mérhetetlen kegyelem, mint megelőző cikkünkben tárgyaltuk. És e mérhetetlen kegyelem önmagában véve mégis meddő és hatástalan marad saját lelkünkre nézve, ha vele közre nem működünk. Dicső szent hivatásunkban elpusztíthatunk, sőt el is kárhozhatunk, ha a szent hivatástól várunk mindent, de a magunk részéről nem tesszük meg, amit Isten tőlünk kíván. Elretentő példa erre Júdás esete.

Egy-két hasonlattal még jobban megérthetjük ezt. Szent hivatásunk a *fa*; de a fának életet adó nedvét, mely fönmaradását és termését biztosítja, nekünk kell beleöntenünk. A szent hivatás Istentől nyert ingyen *talentum*; de megőrzését és kamatoztatását ránk bízta az Úr, nagy felelőség terhe alatt. A jó Isten